

Η.Χ. Παπαδημητρακόπουλος

'Ελληνικό Καλοκαίρι

Στό τέλος αγοράσαμε ένα πλαστικό βαρκάκι με δύο κουπιά, και με αυτό καταφέραμε νά ξεγλιστρήσουμε από τήν παραλία με τά κάθε λογήσ σκουπίδια, τά νάυλον μπουκάλια και τίς σακκούλες, τά περιτώματα τῶν άλλοδαπῶν και τούς βόθρους τῶν γειτονικῶν ξενοδοχείων πού κάθε βράδυ ξεχύνονται στή θάλασσα, τήν ὥρα πού ἀκμάζει ἡ ἀπόγειος αὔρα και παρασέρνει πρὸς τά μέσα τά ποικίλα λήμματα τῆς οἰκουμένης, ἔτσι πού τό πρωί ἐπιπλέουν λίγα πράγματα, μαζί με κάποιο ἀδιάφευστο στρώμα γλίτσας.

Μᾶς εἶχαν ταραξεί και οἱ τσοῦχτρες, ὄχι ἐκεῖνες οἱ δικές μας οἱ μεγάλες πού ξέραμε μέχρι τώρα, αὐτές πού ἔμοιαζαν σάν ἕνα αὐγό μάτι μυθικό και, γαλάζιες ἢ διαφανεῖς, με τά ψαράκια τά φύκια και τά κοχύλια στήν ἀπό κάτω τους ἐπιφάνεια, καταφθάνανε τόν Αὐγουστο κυρίως με τά πρώτα μελτέμια — ἀλλά οἱ ἄλλες, ξένες κι αὐτές, μικρές ἴσαμε ἕνα ἄγριο γαρύφαλλο, ὁμοίομορφα ρόζ με κροσσούς ἀνά ζεύγη, πολλαπλάσιους σέ μέγεθος ἀπό τό κύριο σῶμα, πού ἄπαξ και σέ ἀγγίξουν και παραλείψεις νά βάλεις ἀμμωνία και ἀλοιφές, σέ ρημάζουν στόν πόνο, γεμίξεις φουσκάλες και ὑστερα μένει ἕνα βαθύχρωμο σημάδι, σάν ἔγκαιμα πού κρατάει ὡς τήν ἐπόμενη χρονιά.

Πάντως με τό βαρκάκι σιγά σιγά ξεφύγαμε ἀπό ὄλα αὐτά. Στά βαθιά, τά νερά ἦταν διαυγή και γαλάζια, ἡ θάλασσα ἀκόμαντη, ὁ ἥλιος ἔκαιγε γλυκά.

Πιάσαμε τήν κουβέντα. Λέει ἡ γυναῖκα μου:

— Πρὶν τόν πόλεμο μέναμε σέ ἕνα παλῆ σπίτι με αὐλή. Δίπλα κατοικοῦσαν πρόσφυγες ἀπό τή Νικομήδεια. Στήν αὐλή τους εἶχαν ἕνα ὀλόκληρο βουναλάκι χῶμα, πού σκέπαζε τό βόθρο τοῦ σπιτιοῦ. Στήν ἀρχή κάποιου καλοκαιριοῦ πῆγα και φύτεψα νυχτολούουδα, σέ λίγο καιρό ὁ τόπος γέμισε λουλούδια, πού εὐώδιαζαν μόλις ἔπεφτε τό σούρουπο. Κάθε βραδάκι οἱ γυναῖκες ἔβγαζαν μιά φουφοῦ κι ἄρχιζαν νά τηγανίζουν μελιτζάνες και κολοκυθάκια, καθάριζαν ἄγγουράκια και σκόρδα γιά τζατζίκι, ἔλεγαν ἱστορίες και γελοῦσαν ἡχηρά. Φώναζαν τότε στόν πατέρα μου. *Ἐλα κύρ Γιώργη γιά ἕνα οὔζακι*, τοῦ ἔλεγαν. Τρέχαμε και ἔμεις, μᾶς ἔδιναν ἕνα πιάτο μελιτζάνες και κολοκυθάκια, πηγαίναμε και τρώγαμε καθισμένοι δίπλα στά νυχτολούουδα. Στήν αὐλή ἡ μυρωδιά ἀπό τά τηγανητά ἀνακατεμένη με τό οὔζο ἔμενε μέχρι πού ἔπεφτε ἡ δροσιά τῆς νύχτας.

Ἐπὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἔλεγε: *Ἐπὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἔλεγε: Ὅταν ἔσφιγγαν οἱ ζέστες, κατεβαινάμε τά πρωινά στή θάλασσα. Ἐπὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἔλεγε: Ἀπό βραδύς τηγανίζαν κεφτέδες, παίρναμε ψωμί, ντομάτες, κεφαλοτύρι, μπουκάλια με νερό, κρασί.*

Μᾶς ἀγόραζαν καινούργια λαστιχένια παπούτσια Ἐλβιέλα, θυμᾶμαι μιά φορά πού τήν πρώτη κιόλας μέρα τά ἔκλεψαν τοῦ Δαίδαλου.

Ὁ Δαίδαλος ξιπόλητος παρά θῖν ἄλός, κλαίγοντας.

Κολυμπούσαμε, παίζαμε, κάναμε βουτιές ὡς τό ἀπομεσήμερο. Μετά πού τρώγαμε, οἱ μεγάλοι ξάπλωναν κάτω ἀπό τά πεῦκα. Μόλις ἀποκοιμιόνταν, ἔμεις ξαναγυρίζαμε στή θάλασσα, τρέχαμε στό βράχο και ἀρχίζαμε πάλι τίς βουτιές.

Ἀκούστηκε ἡ βουτιά. Τό πλαστικό βαρκάκι ταρακουνήθηκε. Στήν πρῶνη φάνηκε σέ λίγο, κατάφατσα στόν ἥλιο, ἕνα βρεγμένο γυναικεῖο κεφάλι.

— Ζεῖ ὁ βασιλιάς Ἄλέξανδρος; με ρωτᾶ γελώντας.

— Ζεῖ και βασιλεύει, ἀποκρίνομαι κάπως ἀλαφιασμένος.

Ἡ γυναῖκα ξαναβούτηξε, ἡ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας ἔμεινε πάλι ἀκόμαντη. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε, τό βαρκάκι μόλις πού λικνιζόταν.

Ὁ Δαίδαλος ξιπόλητος παρά θῖν ἄλός, γελώντας.

Ἐκλεισα τά μάτια και ἀποκοιμήθηκα.